

Tisztelt Szerkesztőség!

Vörös Ákosnak a Soproni Szemle 2021/2. számában megjelent, a Nemzeti Sírkertbe sorolt soproni sírokat ismertető írását érdemes kiegészíteni a védések eredetével, mivel ezt csak a legutóbbi két esetről ismerteti.

A Nemzeti Kegyeleti Bizottság – ekkor még ez volt a hivatalos elnevezése – 2004. május 25-én tartotta legelső kihelyezett ülését Győrött. A bizottság tagjai ekkor fogadták el, elsőként a 19 magyarországi megye közül, a Győr-Moson-Sopron megye temetőiből védelemre javasolt sírokról szóló előterjesztést. Ennek összeállítója, akárcsak később a többi megyénél, én voltam. A megye egészét átfogó védelem a Magyar Közlöny 2004/184. számában jelent meg. Ez alkalommal a két Szent Mihály-temetőből 17, az Evangélikus temetőből 15 jeles személy sírhelye került be a Nemzeti Sírkertbe.

A további védések helyi kérelmek nyomán történtek. A Polgármesteri Hivatal kezdeményezte Sopronyi-Thurner Mihály és Wälder József (Magyar Közlöny 2006/12.), valamint Szántó Róbert (Hivatalos Értesítő 2010/38.) sírjának védettségét, a Soproni Múzeum pedig a Storno család sírját (Hivatalos Értesítő 2012/17.). Hegedűs Elemér kezdeményezése nyomán vált védetté báró Hauer Lipót és báró Willerding Rezső (Hivatalos Értesítő 2012/17.), majd Molnár László (Hivatalos Értesítő 2013/40.) sírhelye. A fentiek kiegészültek az Evangélikus temető négy további sírjával (Hivatalos Értesítő 2014/31.), majd pedig a legutóbbi két, Vörös Ákos által ismertetett sírhellyel (Hivatalos Értesítő 2017/44.).

Üdvözlettel:
Tóth Vilmos
történész